

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **I. P.,** zastoupeného JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou, se sídlem Dřevařská 25, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2010, č. j. OAM - 157/ZA - 06 - ZA10 - 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2011, č. j. 56 Az 60/2010 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost ze dne 31. 5. 2011 směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2011, č. j. 56 Az 60/2010 - 32, **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Alžbětě Prchalové, advokátce, se sídlem Dřevařská 25, Brno, **se** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Žalobce, původem z Ukrajiny, podal dne 21. 4. 2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod pro svou žádost uvedl, že v České republice bydlí deset let s přítelkyní, se kterou by chtěl uzavřít manželský sňatek. Svou vlast žalobce opustil v roce 1997 z finančních důvodů a v zemi původu má nyní už jen sourozence a dceru, ale není s nimi v kontaktu. Na základě takto uvedených důvodů žalovaný žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o

změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), s tím, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně. Rozsudkem ze dne 28. 2. 2011, č. j. 56 Az 60/2010 – 21, krajský soud žalobu zamítl, přičemž v odůvodnění se zabýval i otázkou, zda by vycestováním žalobce nebyly porušeny mezinárodní závazky České republiky, konkrétně, zda by návratu do vlasti žalobce nebránilo jeho právo na ochranu a realizaci soukromého a rodinného života.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti uvedenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž zároveň požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů (dále též „kasační stížnost proti rozsudku ve věci mezinárodní ochrany“). Krajský soud v Brně přípisem ze dne 21. 4. 2011 vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě patnácti dnů doložil své osobní, majetkové a výdělkové poměry, přičemž měl rovněž doložit, jakým způsobem a v jaké výši platí nájem ubytovateli či pronajimateli a jak si opatřuje finanční prostředky na svou výživu a ošacení. Tato výzva byla stěžovateli doručena vhozením do schránky dne 22. 4. 2011 (podle § 50 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“).

[4] Dne 20. 5. 2011, poté, co neobdržel žádnou odpověď od stěžovatele, krajský soud rozhodl, že návrh stěžovatele na ustanovení zástupce se zamítá, a zároveň jej vyzval k předložení plné moci advokáta, který jej bude v řízení o podané kasační stížnosti zastupovat. Uvedené usnesení krajského soudu ze dne 20. 5. 2011, č. j. 56 Az 60/2010 – 32, stěžovatel rovněž napadl kasační stížností (dále též „kasační stížnost proti rozhodnutí o neustanovení zástupce“), v níž namítal, že výzva soudu mu nikdy nebyla doručena; doporučenou poštu si stěžovatel vždy vyzvedává, ale žádné upozornění o uložené doporučené zásilce od České pošty neobdržel. Z toho důvodu též nedoložil požadované potvrzení o osobních, majetkových a výdělečných poměrech.

[5] Pro toto řízení o kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal o ustanovení zástupce, přičemž na ustanovení zástupce stěžovatel trval i ve svém vyjádření k výzvě Nejvyššího správního soudu poté, co byl poučen, že tuto kasační stížnost lze projednat i bez zastoupení advokátem (srov. rozsudek ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77, www.nssoud.cz). S ohledem na to, že stěžovatel v mezidobí doložil své osobní, majetkové a výdělkové poměry, byla mu krajským soudem pro řízení o kasační stížnosti proti neustanovení zástupce ustanovena zástupkyní advokátka, JUDr. Alžběta Prchalová, se sídlem Dřevařská 25, 602 00 Brno.

[6] Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnost podle § 103 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné důvody pro nepřípustnost kasační stížnosti.

[7] Stěžovatel namítal, že mu výzva soudu ze dne 21. 4. 2011 k doložení jeho osobních, majetkových a výdělkových poměrů nikdy nebyla doručena. Doporučenou poštu si vždy vyzvedává, ale žádné upozornění na uložení doporučené zásilky od České pošty

neobdržel. V dalším průběhu řízení o této kasační stížnosti byla ustanovená zástupkyně dvakrát vyzvána, aby doplnila důvody této kasační stížnosti, zejména aby doložila, jakých skutečností se stěžovatel dovolává, když uvádí, že mu formulář nebyl doručen (srov. usnesení krajského soudu ze dne 10. 10. 2011, č. j. 56 Az 60/2010 - 56, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 6 Azs 20/2011 - 70). Ustanovená zástupkyně na základě první z uvedených výzev doplnila kasační stížnost o důvody, pro které měla být stěžovateli udělena mezinárodní ochrana, a na druhou výzvu reagovala tak, že podaná kasační stížnost byla zjevně oprávněná. Ani v jednom z doplnění nebyly doloženy skutečnosti, které by potvrzovaly tvrzení stěžovatele o tom, že mu zásilka krajského soudu nebyla doručena.

[8] Doručování je v soudním řádu správním upraveno v ustanovení § 42. Toto ustanovení neobsahuje ucelenou úpravu doručování, zakotvuje pouze přednost doručování písemností do datové schránky, dále upravuje doručování zástupci nebo zároveň zástupci i účastníkovi, otázky zvolení zmocněnce pro doručování a doručování vyvěšením na úřední desce soudu. Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. *„nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení.“*

[9] Uvedená výzva byla stěžovateli doručena postupem podle § 50 o. s. ř., který upravuje doručování jiných písemností, tedy doručování nikoli do vlastních rukou. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda lze výzvy, kdy je po stěžovateli požadováno doložení jeho majetkových poměrů, doručovat tímto způsobem. Dle § 49 odst. 1 o . s. ř. se do vlastních rukou doručují písemnosti, u nichž tak stanoví zákon nebo nařídí-li tak soud. Soudní řád správní výslovně stanoví, že do vlastních rukou účastníků se doručuje rozsudek (§ 54 odst. 3 zákona) a žaloba žalovanému a osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý (§ 74 odst. 1 s. ř. s.). Pokud jde o doručení přípisů, jaký byl stěžovateli doručován krajským soudem s výzvou k doložení majetkových poměrů, zde výslovná úprava doručování do vlastních rukou chybí. Chybí-li tedy výslovná zákonná úprava, odvíjí se doručování do vlastních rukou od rozhodnutí předsedy senátu.

[10] V posuzovaném případě tedy nic nebránilo krajskému soudu doručovat uvedený přípis postupem podle § 50 o. s. ř. Podle tohoto ustanovení *„nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky; písemnost se považuje za doručenou vhozením do schránky, datum vhození vyznačí doručující orgán na doručence a na písemnosti.“* Krajský soud tedy postupoval v souladu se zákonem, považoval-li uvedenou zásilku za řádně doručenou, a rozhodl-li na základě nečinnosti stěžovatele tak, že mu advokáta neustanovil. Nejvyšší správní soud ze spisu konstatuje, že na všechny další přípisy krajského soudu i Nejvyššího správního soudu, i v případech, kdy byly doručovány stejným způsobem podle § 50 o. s. ř., stěžovatel včas a vždy reagoval. Ze správního spisu vyplývá, že adresa, na níž bylo doručováno, je adresou družky stěžovatele. Ze spisu tedy nevyplývá pochybnost o tom, že by na uvedenou adresu nebylo stěžovateli řádně doručováno, nebo že by mu zásilky nebyly předávány a stěžovatel svá tvrzení o opaku ničím nepodložil. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo než kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2011, č. j. 56 Az 60/2010 - 32, kterým stěžovateli nebyl ustanoven advokát, zamítnout.

[11] Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v souvislosti s touto kasační stížností nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

[12] Krajský soud usnesením ze dne 10. 10. 2011, č. j. 56 Az 60/2010 - 56, ustanovil stěžovateli coby právní zástupkyni JUDr. Alžbětu Prchalovou, advokátku se sídlem Dřevařská 25, Brno, pro řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí žalovaného krajského soudu. Ustanovená zástupkyně byla vyzvána k doplnění kasační stížnosti. Nicméně podání, které jménem stěžovatele zástupkyně sepsala, se vztahovalo obsahem ke kasační stížnosti proti rozsudku ve věci mezinárodní ochrany. Za této situace, kdy se podání ustanovené zástupkyně svým obsahem vůbec netýkalo projednávané věci, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že jí odměnu za zastupování a náhradu hotových nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu